

## Č. 1926.

**Kinematografy: Platný právní řád nepřiznává nijakého nároku na udělení povolení k pořádání veřejných představení kinematografických.**

(Nález ze dne 3. února 1923 č. 1685.)

Prejudikatura: Boh. 482, 678 adm. a j.

Věc: Alois H. v T. (adv. Dr. A. Kusý z Prahy) proti ministersivu vnitra v Praze o kinematografickou licenci.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo pořadem instančním potvrzeno rozhodnutí zsp., jímž nebylo vyhověno žádosti st-lově za další prodloužení jeho licenčního oprávnění k pořádání kinematografických představení v Turnově, poněvadě tu není zvláštního zřetele hodných důvodů a poněvadž dle § 8, odst. 2 min. nař. ze dne 8. září 1912 č. 191 ř. z. nutno v první řadě přihlížeti k těm žadatelům, kteří celý čistý zisk podniku věnují dobročinným účelům.

Stížnost proti tomu podanou neshledal nss důvodnou vzhledem k úvahám, jež podrobně byly rozvedeny v nálezu tohoto soudu ze dne 28. června 1920 č. 5990 (Boh. 482 adm.), k němuž se tu po rozumu § 44 jedn. řádu pro správní soud poukazuje.

Jak v nálezu tom bylo vyloženo a odůvodněno, nepřiznává platný právní řád nijakého subjektivního nároku na udělení povolení k pořádání veřejných představení vůbec a zásada tato projevená ve starších normách zákonných, zejména v dekretu dv. kanceláře z 6. ledna 1836 č. 5 sb. z. pol., jakož i v nejv. rozhodnutí z 14. září 1852, vyhlášeném ministerským nařízením ze dne 19. ledna 1853 č. 10 ř. z. (přil. C § 14), nebyla podle názoru soudu, pokud jde o představení kinematografická, nikterak modifikována ministerským nařízením z 18. září 1912 č. 191 ř. z. Jest tedy také udělení licencí pro takováto představení ponecháno zcela volnému uvážení příslušných úřadů, jež omezeno jest jen v tom směru, že některým osobám licence udělena býti nesmí; ani v nařízení z roku 1912 neshledal soud nijakého ustanovení, z něhož by bylo možno vyvozovati nárok na udělení licence nové nebo na prodloužení licence dosavadní.

Jest tedy rozhodnutí o žádosti za udělení neb prodloužení licence ponecháno zcela volnému uvážení úřadu, takže odepření licence není vázáno na určité důvody a nemůže již podle své povahy zakládati porušení nějakých subjektivních práv.

Pokud stížnost vytýká jako vadu řízení, že nař. rozhodnutí neobsahuje žádného odůvodnění, uvážil nss., že v těch případech, kde odvolací instance zvláštních důvodů neuvádí, předpokládá se, že přijala důvody stolice nižší. Avšak nehledě k tomu nelze v takových případech, kde jde o oprávnění, jež může správní úřad dle svého ničím neomezeného uvážení odepřít, shledati podstatnou vadu řízení v tom, že odvolací instance nezaujala ve svém rozhodnutí určitého stanoviska k jednotlivým námitkám rekursu a že nekonala šetření o jednotlivých tvrzených okolnostech.

Vytýká-li stížnost, že nař. rozhodnutí nepřihlíží k tomu, že st-l obdržel svého času licenci náhradou za invalidní rentu a chce-li tím snad



uplatňovati právní nárok na udělení licence, stačí proti tomu konstatovati, že st-li byla svého času udělena licence na určitou dobu, že platnost její pominula uplynutím doby, na niž byla licence udělena, což uznal st-l sám tím, že zažádal o udělení licence na dobu další.

Z okolnosti, že licence jednou byla udělena, nelze však dovozovati nijaký právní nárok na prodloužení neb opětné propůjčení její.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

### Č. 1927.

**Živnostenské právo. — Administrativní řízení:** Úsudek o tom, je-li místní potřeba koncese vymáhané dána, jest výsledkem hodnocení a vzájemného odvažování rozmanitých okolností skutkových, z nichž některé náležejí do oboru takových všeobecných znalostí poměrů kulturních, hospodářských, sociálních a pod., jež u úřadu jest nezbytně předpokládati, ježto jsou podmínkou, bez níž si jeho fungování nelze mysliti. Tyto okolnosti nemohou podle své povahy býti předmětem nějakého zvláštního zjišťování v jednotlivém případě ani nějakého kontraktorního řízení se stranami.

(Nález ze 3. února 1923 č. 1987.)

Věc: Jaroslav K. v Č. B. (adv. Dr. R. Traub z Prahy) proti zemské správě politické v Praze stran živnosti hostinské.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Žádost st-lova o udělení koncese hostinské a výčepnické s oprávněním »podávati kávu, čaj, čokoládu, jiné teplé nápoje a občerstvení« (§ 16 f živn. ř.) při provozování živnosti cukrářské, kterou pak přenesl do domu čp. — v Č. B., zamítnuta byla výměrem osp v Č. B. Když pak podal odvolání, zsp výměr I. stolice z moci úřední podle § 146 ž. ř. zrušila pro vadnost řízení a uložila provedení nového řízení, ježto nebylo zjištěno, o jaké oprávnění strana vlastně se uchází.

K. podal na vyzvání prohlášení, že miní »podávati kávu, čokoládu a čaj«, načež osp vyslechnuvši znovu příslušné společenstvo a obecní zastupitelstvo žádost znovu zamítla, »poněvadž potřeba obyvatelstva zřízení takové živnosti naprosto nevyžaduje.« Odvolání z tohoto výměru zsp nevyhověla nař. rozhodnutím »již z toho důvodu, že potřeba obyvatelstva v Č. B. této živnosti nevyžaduje, jsouc posud stávajícími oprávněními téhož druhu při různých živnostech hostinských v Č. B. s dostatek kryta.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažil nss takto: — — —

Stížnost vznáší právní námitku, že místní potřeba tu vůbec nerozhoduje a že jde o akcidenční oprávnění živnosti řemeslné. Této námitce lze podle souvislosti rozuměti tak, že podle názoru stížnosti ustanovení 3. odst. § 18 živn. ř., podle něhož při udělení koncese pro oprávnění v § 16 vypočtená, vzíti jest zřetel k potřebě obyvatelstva, vůbec neplatí, jde-li o koncesi pro oprávnění podávati kávu, čokoládu a čaj, o jakou st-l žádal, zvláště pak že neplatí, jde-li o výkon těchto oprávnění v souvislosti s živností jinou, t. j. u st-le s živností cukrářskou.